

и той на мястото замай се, завърти
и люпне се... Вальжтъ, преварятъ се куршуми, —
тамъ нейде ревъ се чуй, тамъ неразбрани думи
се емватъ, глъхнейки отново пакъ въ шумътъ...

Ударили назадъ, едни по тесний пътъ,
а други тѣй насвось, където ги влачаха
конете — ~~тукъ на рой, тамъ прѣснати~~ летяха
но тамъ, задъ шубраци на ридътъ настанень,
съ юнаците си тяхъ причакваше Младень,
безмълвенъ до сега на своята засада.
Като ловци кога причакватъ плахо стадо
отъ хайката далечъ подгонени сърни,
и тъкмо на изходъ изъ горски теснини —
нечакано гърмежъ и пламъкъ ги присрещне:
градъ отъ куршуми тѣй таме отъ рида срещний
сега изсипа се отново върху тяхъ.
Но тѣй полетели, отъ първий още страхъ
въ несвясъ, не знаящи отде върху имъ идатъ
куршумите — все пакъ те бягаха къмъ ридътъ,
додето втори залпъ ги сблъска и размята
и смете — и пося тамъ съ трупове земята.
Дори заврените въ гъстежа тукъ-тамъ,
намери ги и тяхъ куршума. На/саме
ей татъка яздачъ, на вихренъ конъ понесень,
изви се, завъртя и литна въ бягъ несвесень —
отворень е изходъ отъ тамъ и може би
да би се отървалъ! — но изведнѣжъ отби
подплашения конъ и, грива дългокоса
отметналъ, предница изправи и халоса
яздача право тамъ на тъмнокорий дѣбъ
о стволътъ: хласната въ изпъкналия ръбъ
главата му на две полвини се разпрѣсна
и стволи околни и съ кръвъ и мозъкъ прѣсна...
Отъ падналия конъ отскочилъ, другъ единъ
се спусна чрезъ ридътъ несвесень, — вмигъ Горчинъ
изкокнулъ среща му, халоса го съ кондака